

ЕВОЛЮЦІЯ ЖАНРУ "ХИМЕРНОЇ ПРОЗИ" В ХХІ СТОЛІТТІ

У даній статті порушено проблему виокремлення в сучасній українській літературі жанру "химерної прози". На прикладі творів Т. Винокурової-Садиченко, Т. Владимирової, Д. Корній, В. Гранецької, А. Процайла, В. Шкляра зроблено спробу проаналізувати спільні й відмінні риси "химерного роману" ХХ та ХХІ століть. Проведено паралелі між народними уявленнями про містичні явища та інтерпретування їх у сучасній літературі. Здійснено спробу осмислити сучасний стан "химерної прози".

Ключові слова: міфологія, фольклор, образ, роман.

Останнім часом у суспільстві значно підвищилась зацікавленість містичною тематикою. Після десятиріч атеїстичного спрямування ідеології Радянського Союзу, люди на пострадянському просторі знову почали звертати увагу на народний фольклор з його химерним сприйняттям дійсності. Відьми, привиди, вампіри, вурдалаки та демони – невід’ємна частина масової культури ХХІ століття.

Література – не виняток. Перші прояви містичної тематики ще за радянських часів можна побачити в 70 – 80-х роках. Тоді літературознавці охрестили це явище "химерною прозою". Цей напрям літератури почав свій розвиток у часи "хрущовської відлиги", що сприяла піднесеності особливої атмосфери духовної свободи, сподіванню на українське відродження, звертанню до національного коріння. Міфологічний аспект був частиною пробудження народу. "Зміни в суспільній свідомості й психології, в суспільних настроях впливають на мистецтво, зокрема літературу, де відображаються актуальні проблеми, провідні ідеї, що є складовою духовного досвіду народу" [1: 21]. Термін "химерна проза" бере свої витоки з часу видання роману О. Ільченка "Козацькому роду нема переводу, або ж Мамай і Чужа молодиця". Саме цей твір поклав початок активному дискутуванню літературознавців щодо характеристик та визначень стилю "химерного роману". Виділення однозначних сталих ознак цього літературного явища II половини ХХ століття виявилось проблемним. Свої дослідження цьому питанню присвячували В. Брюховецький, В. Дончик, М. Ільницький, А. Кравченко, Л. Новиченко, В. Панченко, А. Погрібний, М. Стрельбицький та інші. "Науковці, розглядаючи тенденції розвитку тогочасного роману, зазначають основні ознаки поетики химерного твору, уникаючи при цьому вживання самого цього поняття: збагачення художнього мислення авторів міфологізованими образами і символами, поширене використання умовних форм (жарт, сміх, гротеск, гіпербола тощо), нетрадиційність схем побудови сюжету, іронічно-бурлескна манера оповіді" [2: 15]. Багато хто з літературознавців сходиться у визначенні часових рамок існування химерної прози: від виходу в світ роману О. Ільченка "Козацькому роду нема переводу, або ж Мамай і Чужа Молодиця" (1958) до творів В. Шевчука "Дім на горі" та "На полі смиренному" (1983). Активне дискутування з приводу "химерного роману" закінчилось в кінці ХХ століття разом із розпадом Радянського Союзу. Найпоширеніша думка, що "химерна проза" стала частиною постмодернізму.

Проте, зважаючи на тенденції у сучасному літературному процесі України, ми маємо підстави розглядати "химерну прозу" як окреме явище, що активно та повноцінно розвивається в ХХІ столітті. За Академічним глумачним словником (1970 – 1980), "химерний – який викликає подив, незвичний, чудернацький; потворний; сповнений несподіванок; вередливий; нездійснений, нереальний, неправдоподібний, складний, незрозумілий, заплутаний тощо" [3]. Якщо додати до цього ознаки "химерної прози", які були визначені низкою науковців, тяжіння до міфології, фольклорні мотиви, синтез з іншими жанрами, багато творів останніх років можна занести до списку "химерної прози". Зокрема книги Т. Винокурової-Садиченко "Жарт перший. Із життя психів", "Жарт другий. Квіт папороті", Т. Владимирової, Д. Корній "Зозулята зими", В. Гранецької "Мантра-омана", "Тіло", А. Процайла "Привид безрукого ката", В. Шкляра "Кров кажана" та інші мають в основі давні фольклорні мотиви, в них активно використано міфологічні образи, сюжети мають деяку неоднозначність трактування. На стиль оповіді, зображення чарівних істот та обрядів, безперечно, вплинули постмодерні віяння.

Так, у романі Т. Винокурової-Садиченко "Жарт перший. Із життя психів" образи ряду героїв тяжіють до міфології. У книзі паралельно розповідаються історії дівчинки-підлітка Інки та янгола, що перебуває в психіатричній лікарні та не може злетіти на небо. Головні героїні самотньо зі своїми однолітками, у список розваг яких входять алкоголь, цигарки та секс. Інка мріє пізнати таємниці Всесвіту. Отримавши струс мозку, Інна починає бачити уявного друга Богдана. Він з легкістю відправляє головну героїню на шабаш відьом, що традиційно відбувається на Лисій горі. Та чаклунок зображено в книзі дещо нестандартно. За І. Нечуй-Левицьким "Відьми та відьмаки витворяють наднатуральні діла: держать у своїх руках дощ, град, росу, хмари й вихрі, крадуть з неба зорі й місяць, літають на повітрі на Лису гору

й справляють там з чортами чудні ігрища, перекидаються звірами, клубками й іншими способами" [4: 98]. Т. Винокурова-Садиченко так інтерпретує зліт відьом: "Посеред галявини виднів басейн, навколо – столики для фуршету зі зручними пластиковими стільцями. Між ними снували офіціанти. Яскраво сяяли ліхтарі. Скрізь ходили симпатичні, але надто вже вичепурені леді. Спілкувалися, палили, вимахували келихами, сміялися, тихо й голосно. Звичайнісінька собі учта, бал. Ніяких обрядових танців навколо вогню, ніяких заклять, мерців, духів..." [5]. Згодом дівчина силою уяви оживляє шкідливого гремліна, кошения, що розмовляє, та китайця, що говорить лише приказками. Сюжетна лінія янгола теж дещо химерна. Він змушений жити в лікарні для душевнохворих, через те, що розбив дзеркало, за допомогою якого міг полетіти на небо. Час від часу янгол намагається донести суть людського буття до лікаря, та спілкується з пацієнткою, що в паралельному світі пише романи.

В іншій книзі письменниці "Жарт другий. Квіт папороті" також йдеться про міфічних істот. Уже з першого рядка головна героїня зустрічає Смерть: "Побачила його й одразу зрозуміла, що це – Смерть. Він був невисоким напівматеріальним чоловіком. Здавалося, ніби він з іншого світу. Не просто з іншого світу, а проти цього світу. Дивний об'єкт, який нічого не відображає. Він пройшов повз мене, й мені стало якось недобре. Від нього не віяло ні теплом, ні холодом, в нього не було запаху, він був Нічим. Абсолютним Нічим. А може, навіть Мінусом" [6], замість стандартного: "... страшна кістлява баба з косою, вдягнута у біле" [7: 488]. Головна героїня – відьма, що живе разом з котом, який може розмовляти, в місті, наповненому вурдалаками та вампірами. У романі фігурують: мавка, домовик, болотяник, перевертень, відьми та навіть скандинавський бог Один. Обидва романи насичені неоднозначними трактуваннями та філософськими роздумами. Вони помітно відрізняються від творів О. Ільчинека або В. Шевчука. Але розлоге поняття "химерної прози" дає нам змогу розцінювати твори Т. Винокурової-Садиченко, в яких поєднується містичне та гротескне, як прояв "химерної літератури" ХХІ століття.

Сама назва першого роману В. Гранецької "Мантра-омана" наводить реципієнтів на думку "що на сторінках книги буде багато химерності. За основу письменниці бере мотив сну як дверей у паралельні світи. Головна героїня Єва у своїх надто реалістичних мареннях бачить таємничого Ловця Снів, що змушує її стрибнути з багатоповерхівки. В одному зі снів дівчина все-таки зривається з даху. Оніристичність виливається в реальність, головна героїня прокидається в своєму ліжку вже приви́дом. Разом з духом підлітка, який давно вкоротив віку в її квартирі, вона опановує теперішній стан і паралельно згадує своє життя. На відміну від стандартних уявлень про безтілесність привидів, герої Гранецької можуть переміщатися куди завгодно і брати руками предмети. У книзі присутній таємничий образ співробітника головної героїні, який згодом виявляється приви́дом загиблого хлопця Єви. Химерність та неоднозначність трактування сюжету тільки посилюється, коли виявляється, що головна героїня протягом оповіді була не мертва, а знаходилась у комі. Проте однозначно списати всі пригоди Єви на сон не дають наслідки дій дівчини, які дійсно були в реальності: розбита люстра, вкрадене дзеркальце, начальник, який опинився в психіатричній лікарні після розваг приви́да та інше. Містичність оповіді та химерне сплетіння сюжету дає нам змогу назвати роман "Мантра-омана" яскравим прикладом "химерної прози".

Читаючи перші сторінки другої книги. В. Гранецької "Тіло", реципієнт може подумати, що роман написаний у жанрі наукової фантастики. У далекому майбутньому, коли від багатьох країн узагалі нічого не залишилось, в Америці активно практикують медичні способи перенесення душ в інші тіла. Проте протягом твору стає зрозуміло, що головний герой Юрій – справжній вовкулака, що народився в Карпатах, а виховував його мольфар: "...хлопець почав обростати шерстю, щетинитись іклами, братися звіриними пазурами. Перекидатися на вовка" [8: 75]. Головний герой бачить у багажнику машини химерні трупи жінок, що потім зникають, та приви́д своєї вбитої дружини. Він вміє замовляти стихії природи, а лялька-мотанка, яку він зробив для подруги, може керувати людьми. Зображення ляльки-мотанки в романі наближене до стандартних народних уявлень: "Шити таку ляльку не можна, варто лише змотувати за спіраллю з ниток і клаптиків тканини. Якось дід розповів йому, що мотанка – то посередник між живими, померлими й ще не народженими. Тому вона має бути безликою, а та, що призначена на оберіг, – із хрестом замість обличчя – символом життя, неба та вічності. Хрестів Юрко не любив. А рис обличчя було не можна. На те, казав дід, були свої причини: якщо ляльці зробити обличчя, особливо ж очі, в них може влетіти дух живої істоти або ж вона перебере собі душу господаря" [8: 74]. У народному віруванні: "З давніх часів дійшли до нас подібні "мотанки", вузлові ляльки, зроблені з куделі, зеленої трави, соломи або хусточки. Лялька – символ родючості, материнства, хатньопобутовий оберіг. Обличчя ляльки тривалий час не зображувалося, щоб не наврочити дитині. Вузлові ляльки, як і сам вузол, мали, очевидно, захисну силу. Вузли (фактично замкнені магічні кола) допомагали у боротьбі з нечистю" [9: 67]. Очевидно, що хоч у романі мотанка постає як темна сила, але сам її зовнішній вигляд збережено згідно канонам народних вірувань. Таємниче переселення душ же виявляється відомим із давніх часів екзорцизмом, яке виконують на забаганку корпорації "Тіло" упирі, відьми, чаклуни, перевертні та навіть демони, зібрані з усіх куточків планети.

Ще один роман, А. Процайла "Приви́д безрукого ката", також має за основу сюжету переселення душ. Тут у тіло аспіранта Лева Безрукого вселяється дух давно померлого ката. Привид має на меті замолити

свої гріхи і піднятися на небо. І головний герой повинен йому допомогти: знайти та попросити прощення в нащадків страчених катом людей. У романі присутні образи Бога, Долі, Хаоса, чаклуна та відьми. Наявна також у тексті й лялька-мотанка. Проте в цьому романі вона є оберегом. "То був чоловічок. Вишита сорочка з кутасиками. Чорні штани, пояс. Волосся таке закручене, як в тебе. Лице перев'язане нитками хрестом. Замість очей – гудзики" [10: 49]. За сюжетом, саме через очі, які були в ляльки, вороги Безрукого могли за ним слідкувати. У романі активно використовуються народні уявлення про душу та привидів.

Роман Т. Владимирової та Д. Корній "Зозулята зими" – це детектив з елементами хімерності. Головна героїня Руслана – особлива від народження. Вона може бачити привидів, інколи якась сила веде її в місце, де вона потрібна. Так, в новорічну ніч Руслана в полі зустрічається з маленькою дівчинкою, яка виявляється привидом. За сюжетом, могутня темна відьма керує душами малих померлих дітей-потерчат і їх руками вбиває своїх ворогів. За народними віруваннями, "Потерча – немовля, яке померло одразу після народження без хрещення і стало потойбічною істотою... Потерчата живуть по озерах, або на болотах, ходять у темряві з каганчиками і тим світлом заманоють людей" [7: 388]. У романі енергетична упірка Інка трактує образ цих містичних створінь дещо інакше: "Вік потерчат приблизно до семи років, інколи й старший. ... Наприклад, шановна! Живуть собі доня та мама. Однісінькі на білому світі. Бо... Батька мала ніколи не знала, діда з бабою теж нема... А мама? Жива людина. Закохалася. І "забила" мама-зозуля через нове кохання-зітхання на малу. А дитя? Як дитя. Перестудилося. Сопельки впали на бронхи. Кашель. А тоді бронхіт переріс в пневмонію. І то в такій формі, що вже невиліковне. Як думаєш, це не вбивство? А потім різне трапляється... Проймайне щось тінню у темному під'їзді на сходах чи за спиною на твоїй рідній кухні. "Ах, здалося", – кажемо впевнено собі. Стане на дрібку менше каші в залишеній мисці чи хліба в хлібниці. Також ліпше собі казати: "Здалося. Здалося. Здалося!" І коли зникне дешиця талану, то просто говоримо собі – сам винен, заслужив. Скільки тим малим треба, аби існувати? Бачать їх лише жертви. І різні крейзи, типу тебе, друзі по нещастю тобто. Вони – мертві. Чуєш, мала! МЕРТВІ! Але не хочуть цього визнавати, звідси й дрібне злодійство та усякі капості" [11: 105-106]. Отже, письменниці дещо осучаснили постаті міфічних істот, відкоригували для сюжету. Проте численні образи відьом, екстрасенсів, привидів та чаклунів у творі, хоч й інтерпретовані по-своєму, дають нам змогу розцінювати роман як синтез детективу та хімерної прози.

Роман В. Шкляра "Кров кажана" – моторошна історія, де з подробицями описано темні відьомські обряди. У книзі змальовано життя молоді жінки Анастасії, що зраджує чоловіку з священником-сатаністом отцем Сирафимом. Після загадкової смерті її чоловіка, з головною героїнею починають відбуватися дивні речі. Однією із найшокуючих сцен у творі є опис шабашу відьом на Лисій горі. На відміну від Т. Винокурової-Садиченко, В. Шкляр вирішив притримуватись давніх народних уявлень про гуляння нечистої сили. Перед тим, як відправитись на Лису гору, Настя мажеється чарівним мастилом та летить через камін на шабаш. "Ще мить – і з-за чагарів, що обступають галявину, видибують почвари, поторочі, суне всіляке привиддя, чортovinня, з'являються такі ж голі, як і я, жінки з розпущеним волоссям, справжнісінькі лярви – хто на мітлі, хто на коцюбі, одна, здається, на швабрі, а та, дивися, верхи на круторогому цапові, в якого зеленим вогнем світяться очі. Виходять чаклуни, відуні, ворожбити – ставні і горбаті, граційні й криві, за ними дибуляють карлики, куцаки, кордуплі, а далі посунула всяка нечисть – хвостаті жаби, пацюки, вухаті їжаки, кроти, чорні котяри, кажани, сичі із півнячими гребенями..." [12: 12]. За "Українською міфологією" В. Войтовича, "Єдиним тасмичним засобом можна вважати мазь, добуту відьмою з-під порогу. Намазавшись нею під пахвами і промовивши закляття, відьма тут же буз усяких перепон вилітає через комин. ... Вони розпочинають з нечистими духами нічні прогулянки..." [7: 70]. Після відвідин зборища відьом, Анастасія вагітніє від чорта. До того ж примарний образ мертвого чоловіка не відпускає головну героїню протягом твору. Не витримавши перенасичення містикою, Настя потрапляє у божевільню. І хоча в кінці роману всім хімерним пригодам знаходиться раціональне пояснення, фінал залишається відкритим, і кожен сам може інтерпретувати рівень хімерності в творі. Ця книга сповнена міфічних образів та обрядів, насичена неоднозначними подіями, дещо заплутана та гротескна.

З кожним роком сучасна українська література поповнюється новими творами, в основу яких лягають фольклорні мотиви та міфічні істоти. В анотаціях та рецензіях не можна знайти однозначного визначення жанру творів. Частіше за все на звороті таких книжок пишуть щось на кшталт: "роман з елементами містики". У деяких творах ці елементи осучаснені, змінені автором, проте мають під собою підґрунтя тисячолітніх вірувань наших пращурів. В інших книгах збережено колорит та особливості фольклорних мотивів. Багато таких зразків сучасної української літератури мають дивні та неоднозначні сюжети, заплутану побудову оповіді, містичних героїв та несподівані кінцівки, до всього цього додаються саркастичність або гротескність, інколи, навпаки, ліричність. З огляду на цю тенденцію в українській літературі, ми можемо зробити висновок, що "хімерна проза" в ХХІ столітті дещо еволюціонує, проте продовжує розвиватися в новітній літературі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Федотенко О. Інтерпретація українського химерного роману другої половини ХХ століття в літературознавчому дискурсі : жанрово-стильовий аспект / О. Федотенко // Вісник ЛНУ ім. Т. Шевченка. – 2013. – Ч. II. – С. 20–29
2. Дзюба І. Рівень довіри (Штрихи до портрета Володимира Яворівського) / І. Дзюба // Українська мова та література в школі. – 1987. – № 7. – С. 13–21
3. Словник української мови : [академічний тлумачний словник (1970 – 1980)] [Електронний ресурс] : [в 11-ти томах]. – Режим доступу : <http://sum.in.ua>.
4. Нечуй-Левицький І. Світгляд українського народу. Ескіз української міфології / І. Нечуй-Левицький. – К. : Обереги, 2003. – 142 с.
5. Винокурова-Садиченко Т. Жарт перший. Із життя психів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rulit.me/books/zhart-iz-zhittya-psihev-read-236090-1.html>.
6. Винокурова-Садиченко Т. Жарт другий. Квіт папороті [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://royallib.com/book/vinokurovasadichenko_tetyana/gart_drugiy_kv_t_paporot.html.
7. Войтович В. Українська міфологія / В. Войтович. – К. : Либідь, 2002. – 662 с.
8. Гранецька В. Тіло / В. Гранецька. – Х. : Клуб сімейного дозвілля, 2013. – 269 с.
9. Маховська С. Міфологічна семантика традиційної народної іграшки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://journal.mandrivets.com/images/file/Maskhovska.pdf>.
10. Процайло А. Привид безрукого ката / А. Процайло. – Х. : Фоліо, 2014. – 313 с.
11. Владимірова Т. Зозулята зими / Т. Владимірова, Д. Корній. – Х. : Клуб сімейного дозвілля, 2014. – 353 с.
12. Шкляр В. Кров кажана [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.e-reading.link/bookreader.php/1003871/Shklyar_Vasil_-_Krov_kazhana.html.
13. Гранецька В. Мантра-омана / В. Гранецька. – Х. : Клуб сімейного дозвілля, 2011. – 237 с.

REFERENCES (TRANSLATED & TRANSLITERATED)

1. Fedotenko O. Interpretatsiia ukrayinskogo khymernogo romanu drugoyi polovyny XX stolittya v literaturoznavchomu dyskursi : zhanrovo-stiliovyy aspekt [The Interpretation of the Ukrainian Chimerical Novel of the Second Part of the XX Century in the Literary Discourse : the Genre and Stylistic Aspect] / O. Fedotenko // Visnyk LNU im. T. Shevchenka [Lugansk National T. Shevchenko University Journal]. – 2013. – Ch. II. – S. 20–29.
2. Dzyuba I. Riven doviry (Shtrykhy do portreta Volodymyra Yavorivskogo) [Level of Trust (Strokes to the Portrait of Volodymyr Yavorivskyy)] / I. Dzyuba // Ukrayinska mova ta literatura v shkoli [Ukrainian Language and Literature at School]. – 1987. – № 7. – S. 13–21.
3. Slovnyk ukrayinskoyi movy akademichnyy tлумачnyy slovnyk (1970 – 1980) [Ukrainian Language Dictionary : Academic Glossary (1970 – 1980)] : [Elektronnyy resurs] : [v 11-ty tomakh]. – Rezhym dostupu : <http://sum.in.ua>.
4. Nechuy-Levytskyy I. Svitoglyad ukrayinskogo narodu. Eskiz ukrayinskoyi mifologiyi [Ukrainian Nation's World's Conception .The Sketch of the Ukrainian Mythology] / I. Nechuy-Levytskyy. – K. : Oberegy, 2003. – 142 s.
5. Vynokurova-Sadychenko T. Zhart pershyy. Iz zhittya psykhiv [First Joke. From Psycho's Life] [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu : <http://www.rulit.me/books/zhart-iz-zhittya-psihev-rea>.
6. Vynokurova-Sadychenko T. Zhart drugyy. Kvit paporoti [Second Joke. Fernflower] [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu : http://royallib.com/book/vinokurovasadichenko_tetyana.
7. Voytovych V. Ukrayinska mifologiya [Ukrainian Mythology] / V. Voytovych. – K. : Lybid, 2002. – 662 s.
8. Hranetska V. Tilo [Body] / V. Hranetska. – Kh. : Klub simeynogo dozvillya, 2013. – 269 s.
9. Makhovska S. Mifologichna semantyka tradytsiyanoi narodnoyi igrashky [Mythological Semantics of Traditional National Toy] [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu : <http://journal.mandrivets.com/images/file/Maskhovska...>
10. Protsaylo A. Pryvid bezrukogo kata [The Armless Hangman's Ghost] / A. Protsaylo. – Kh. :Folio, 2014. – 313 s.
11. Vladymyrova T. Zozulyata zymy [Little Cuckoos of Winter] / T. Vladymyrova, D. Korniy. – Kh. : Klub simeynogo dozvillya, 2014. – 353 s.
12. Shklyar V. Krov kazhana [The Bat's Blood] [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu : <http://www.e-reading.link/bookreader.php/1003871/Shkl>
13. Hranetska V. Mantra omana [Fake Mantra] / V. Hranetska. – Kh. : Klub simeynogo dozvillya, 2011. – 237 s.

Матеріал надійшов до редакції 16.03. 2015 р.

Шевченко В. В. Эволюция жанра "химерной прозы" в XXI веке.

В данной статье затрагивается проблема выделения в современной украинской литературе жанра "химерной прозы". На примере произведений Т. Винокуровой-Садиченко, Т. Владимировой, Д. Корний, В. Гранецкой, А. Процайла, В. Шкляра сделана попытка проанализировать общие и отличительные характеристики "химерного романа" XX и XXI столетий. Проведены параллели между народными представлениями про мистические явления и интерпретацией их в современной литературе. Сделана попытка осмысления современного состояния "химерной прозы".

Ключевые слова: мифология, фольклор, образ, роман.

Shevchenko V. V. Genre "Chimerical Prose" Evolution in the XXI Century.

In the national literature there is no unambiguous definition of the characteristics which appeal to modern Ukrainian writers more and more. This article attempts to analyze examples of modern "chimerical novels" by T. Vynokurova-Sadychenko, T. Vladymyrova, D. Korniy, B. Hranetska, A. Protsaylo, V. Shkliar with the help of historical, genetic, typological, comparative and analytical methods, and using the self-appraisal receptive aesthetics. Parallels are drawn between people's ideas on the mystical phenomena and their interpretation in the modern literature. We have made the attempt of comprehending the current state of the "chimerical prose". Every year more and more novels based on the peculiarity of the plot and characters appear on the Ukrainian literary market. It happens due to the popularization of mystical themes in the global and national society. We have come to the conclusion that despite the fact that literary critics consider the phenomenon of the chimerical prose to be finished, it continues to evolve and grow in the XXI century. Some works are based on the deformed mythological foundations, others follow some folk canons. The great amount of them forms the synthesis of other genres. The main features of modern "bizarre novels" are the appeal to the Ukrainian mythical representations, grotesque and irregularity of the plot and characters.

Key words: *mythology, folklore, image, romance.*